

Nr 791

av herr Kristiansson m. fl.

om ökat stöd till anläggningar m. m. för friluftsliv inom kustområdena.

I såväl underlagsmaterialet för fysisk riksplanering som i de senare av kommunerna i Hallands län redovisade programmen för planering har den halländska kustens intresse från rikssynpunkt väl dokumenterats. Länsstyrelsens yttrande över dessa program understryker ytterligare kustzonens riksintressanta betydelse. Kustområdena hyser uttalade värden för bad och friluftsliv och för vetenskaplig naturvard. De starka bevarandebestånden för friluftsliv omfattar den största delen av Hallandskustens kvarvarande oexploaterade strandområden. Att riksintressena här har en så stor areell utbredning beror på länets specifika naturliga förutsättningar för friluftsliv. Naturtyperna inom kustzonen är omväxlande och kan på så sätt erbjuda möjligheter till ett brett register av friluftslivsaktiviteter. Sommarklimatet är gynnsamt för friluftsliv. Kustvattnets kvalitet, sommartemperatur och salthalt har givit de bästa möjligheter till bad som kan uppnås inom landet. Av landets sandstränder finns 16 % inom länets gränser. Dessa naturliga förutsättningar i kombination med Hallandskustens gynnsamma geografiska läge med tanke på fördelningen av befolkningen inom södra Sverige har gjort länet till en av de för friluftsliv och turism mest attraktiva regionerna.

Även om kommunerna och länsstyrelsen i Hallands län är överens om att de för landets befolkning ytterst värdefulla kustnära rekreationsområdena skall reserveras för friluftsliv, är inte detta tillräckligt för att riksplaneintentionerna skall kunna fullföljas. Inom de angivna områdena måste en rad problem lösas och aktiva åtgärder vidtas för att befintliga naturresurser skall kunna utnyttjas på ett så riktigt och allsidigt sätt som möjligt och för att den starkt ökande efterfrågan skall kunna mötas.

Vissa kuststräckor är under badsäsongen mycket intensivt utnyttjade, i vissa fall med efterföljande trängsel- och slitageproblem, medan andra sträckor, med samma naturliga förutsättningar, har en lägre utnyttjandegrad. Orsaken till detta senare förhållande är ofta brist på för allmänheten öppna vägar, som leder ner till stränder, eller brist på parkeringsplatser. I andra fall saknas för friluftslivet lämpliga och attraktiva serviceanläggningar, campingplatser, badhamnar, bryggor och sanitära anordningar. Utöver problem av dessa slag kan generellt sägas att länet har ett stort behov av stugbyar liksom campingplatser, även om länet 1969 intog en tredjeplats i riket i vad gäller campingplatstätheten. Vidare är bristen på friluftsgårdar, som utgångspunkt för friluftslivsaktiviteter, påtaglig inom den riksintressanta kustzonen.

De anläggningar som hittills utförts med statligt anläggningsstöd inom kustområdena av riksintresse har primärt varit till för den lokala

befolkningens behov eller för att klara rent akuta, främst sanitära, problem. För att ta emot den utifrån alltmer ökande strömmen av människor, som söker rekreation utefter de riksintressanta kustområdena, erfordras omfattande investeringar i anläggningar av olika slag liksom kostnadskrävande åtgärder för att lösa de särskilda problem som föreligger. Det är ej rimligt att berörda kommuner skall bära det ekonomiska huvudansvaret för dessa frågor.

Nuvarande statsbidragsregler för åtgärder som skall förbättra och underlätta möjligheterna till ett variationsrikt och ofta omfattande utnyttjande av möjligheterna till friluftsliv inom de riksintressanta områdena är ej tillräckliga. Vidare är anslagstilldelningen till enskilda vägar inom berörda kustlän helt otillräcklig. Sålunda uppgår anslaget för Hallands län till 580 000 kr. år 1975. För att kunna öppna vissa av de vägar som leder till de för allmänheten attraktiva friluftsområdena, inte minst i kustzonen, bör anslagsnivån för berörda län höjas. Dessutom bör en översyn komma till stånd av gällande bestämmelser för statsbidrag till enskilda vägar. Bland annat stadgas i bestämmelserna för statligt byggnadsbidrag att bidrag "må utgå för sådan väg, som är av väsentlig betydelse sasom samfärdsled för en bygds befolkning (byväg)". Bestämmelserna medför att endast en ringa del av statsbidraget kan utgå till anläggande av vägar som leder till de för allmänheten riksintressanta kustområdena.

Med hänvisning till vad som anförts hemställes¹

att riksdagen hos regeringen anhåller

1. att statsbidragsprocenten, från anslaget anläggningsstöd, för anordningar som betjänar det rörliga friluftslivet inom riksintressanta områden ses över, så att medelsbehov för parkeringsplatser och andra serviceanläggningar kan bättre beaktas.
2. att anslaget för anläggningsstöd utökas så att kommuner och länsstyrelser mera aktivt kan verka för genomförande av eller planering för anordningar inom främst för friluftslivet riksangelägna områden och att detta kan ske i samband med det pågående planerings- och genomförandearbetet i fysisk riksplanering.

Stockholm den 23 januari 1975

AXEL KRISTIANSSON (c)

JOHANNES ANTONSSON (c)

GUNNAR OSKARSON (m)

ARNE REMGÅRD (fp)
i Falkenberg

¹ (Se även motion 1975:849)